

[Arbejdsministeren]

der allerede er planlagt, og hvoraf nogle er i gang.

For så vidt angår spørgsmålet om indvandrerkonsulenter lægger jeg, som fru Lilli Gyldenkilde ved, op til, at det i høj grad skal være den enkelte region, der selv skal bestemme, hvordan de har behov for at lave deres indsats. Jeg gik med til det med ligestillingskonsulenter, fordi jeg synes, sagen i sig selv var god, men det var ikke nogen hemmelighed, at jeg helst ville have haft, at den enkelte regionchef ude i AF-systemet, som jeg har tillid til ville kunne løse opgaven bedre – rent ud sagt – end Folketinget, fik lejlighed til at indsætte sin arbejdskraft dér, hvor der er behov for det.

Vi lægger op til, at hvis der er nogen af de regionchefer, der i forbindelse med de ekstra bevillinger, der er blevet givet, mener, at det i deres region vil være hensigtsmæssigt med en speciel indvandrerkonsulent, har de da ret til at ansætte én. Hvis det er på den måde, man føler f.eks. i Københavnsområdet, hvor vi har det største problem, man skal gøre det, jamen så har man lov til at gøre det. Jeg vil godt lige sige, at vi faktisk har omdisponeret nogle midler, sådan at man allerede i København har fået ekstra midler til at gøre en indsats for så vidt angår indvandrerne. Så det er der en mulighed for.

Når hr. Carsten Andersen nu er begyndt at læse i »Arbejdsmarkedet og arbejdsmarkedspolitik« og efter mit citat på side 89 er nået til side 90, så kan jeg kun anbefale at gå videre, at læse side 90 og 91. Der står faktisk svaret på behovet for omkvalificering og opkvalificering og dermed svaret på, at det altså ikke er nok bare at lade virksomhederne gøre det selv. Det er nødvendigt, at vi yder et bidrag fra det offentlige system. Så jeg kan anbefale læsningen; det er ganske godt og konstruktivt.

For så vidt angår hr. Kaj Poulsens bemærkninger om de selvejende specialarbejderskoler må jeg indrømme, at jeg snart er ved at være træt af det. Der ligger et entydigt planlægningsgrundlag hos skolerne, udsendt den 18. november, baseret på de løfter, jeg har givet her i Folketinget og i overensstemmelse hermed. Der står intet sted i dette materiale noget om nedskæringer. Tværtimod, der står noget om øget aktivitet.

Derfor generer det mig, hvis der er andre end den direkte linie ud, nemlig direktoratet,

der giver disse instrukser på ministeriets og direktoratets vegne, hvis der er andre, der forvirrer skolerne med andre oplysninger. Jeg ved ikke, hvem det måtte være, og jeg ved ikke, hvorfor de har lyst til at gøre det. Men der ligger i hvert fald hos skolerne forstandere en klar instruks, der betyder vækst i 1987. Og hvis forstanderne har problemer med det, så formoder jeg, at de henvender sig til direktoratet, og hvis direktoratet har problemer med det, så formoder jeg, at det henvender sig til departementet og dermed til ministeren.

Men jeg har altså ikke fået nogen sådan henvendelse, og derfor må jeg formode, at det klare planlægningsgrundlag, jeg er bekendt med, og som jeg netop selv har set igennem, fordi det skulle være i overensstemmelse med de løfter, jeg har afgivet i Folketinget den 5. november 1986, ikke har givet problemer. Hvis der er nogen, der har givet andre oplysninger til skolerne, så er det altså ikke den direkte ansvarlige linie for de oplysninger; så er det nogle, der forplumrer planlægningsgrundlaget på skolerne.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal gøre opmærksom på, at det er min agt at holde tre kvarters frokostpause, når denne forhandling om redegørelsen er slut.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg bemærker jo blikkene, som fortæller én, at nu skal man ikke tro, at man har bopælspligt her på talerstolen. Det tror jeg da heller ikke. Jeg skal fatte mig i korthed.

Jeg skal sige tak til ministeren for svarene på de to af de spørgsmål, jeg stillede. Jeg er glad for at høre, at der vil blive tænkt på positive særforanstaltninger inden for handlingsplanen, når vi skal i gang med dem. Det vil jeg følge meget nøje og komme med gode råd til – hvis det gør noget indtryk.

Det, der står tilbage, som vel også er vigtigt, er, at når vi taler om at gøre den slags – altså det, der lå i svaret fra ministeren, de positive foranstaltninger inden for den offentlige sektor – så synes jeg, det er udmærket, at vi gør det. Men det største arbejdsmarked har vi uden for den offentlige sektor,